

Sygn. akt V.2 Ka 400/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

Sędziowie: SSO Aleksandra Odoj-Jarek

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Monika Maj

w obecności Piotra Zwierzyńskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r.

sprawy:

R. P. (P.)

s. L. i R.

ur. (...) w G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 228 § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 24 maja 2017r. sygn. akt IX K 400/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

SSO Aleksandra Odoj-Jarek SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Sygn. akt V. 2 Ka 400/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 24 maja 2017 roku w sprawie o sygn. IX K 400/16 uznał oskarżonego R. P. za winnego, tego, że:

- w bliżej nieustalonym dniu okresu od czerwca do lipca 2013 r. w R., w związku z pełnieniem funkcji publicznej inspektora nadzoru budowlanego Powiatowej Inspekcji Nadzoru Budowlanego dla Miasta R., zażądał od S. S. korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 1.000 zł, telefonu komórkowego nieustalonej marki oraz stroika na grób, w zamian za odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w wysokości 10.000 zł w związku z rozbieżnościami pomiędzy projektem budowlanym, a faktycznym wykonaniem nowo-wybudowanego domu mieszkalnego D. i S. S. położonego w R. przy ul. (...) i pozytywne zakończenie procedury związanej ze złożonym zawiadomieniem o zakończeniu budowy tj. czynu z art. 228 § 1 i 4 k.k.,

- w dniu 14 czerwca 2013 r. w R., w związku z pełnieniem funkcji publicznej inspektora nadzoru budowlanego Powiatowej Inspekcji Nadzoru Budowlanego dla Miasta R., zażądał od B. R. bliżej nieokreślonej korzyści majątkowej lub osobistej w zamian za odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w związku z rozbieżnościami pomiędzy projektem budowlanym, a faktycznym wykonaniem nowo-wybudowanego obiektu usługowo-magazynowego położonego w R. przy ul. (...) w ramach procedury związanej ze złożonym wnioskiem o udzielenie pozwolenia na użytkowanie obiektu budowlanego i pozytywne zakończenie związanej z tym procedury tj. czynu z art. 228 § 1 i 4 k.k., przy czym przyjął, że czyny te popełnione zostały w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 228 § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazał go na jedną karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

Sąd Rejonowy na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby.

Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 580 złotych i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 944,29 złotych.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, które wyrok zaskarżył w całości, wyrokowi zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mający wpływ na jego treść. Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, względnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonał rzeczowej analizy dostrzeżonych w nim sprzeczności, a jej wyniki w sposób wyczerpujący zaprezentował w uzasadnieniu wyroku, czyniąc przedmiotem rozważań wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Przedstawiona ocena dowodów jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania pozostaje więc pod ochroną art. 7 k.p.k.

Zaprezentowane w apelacji stanowisko stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami sądu. Skarżący nie wykazał, by Sąd oparł orzeczenie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego lub też, że na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania lub wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji wskazał dlaczego jednym dowodom dał wiarę, innym zaś jej odmówił.

Sąd meriti w sposób wyczerpujący i przekonujący uzasadnił dlaczego oparł swoje ustalenia na zeznaniach świadków, słusznie uznając, iż w sprawie brak jest racjonalnych powodów, dla których S. S. i B. R. mieliby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego o popełnienie przestępstw. Wskazani świadkowie są osobami obcymi nie tylko

dla oskarżonego, ale i samych siebie. Co także istotne, a na co wskazał Sąd Rejonowy, niniejsze postępowanie nie zostało przez nich zainicjowane.

Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, iż świadkowie składają niekorzystne dla niego zeznania kierując się niechęcią a nawet złością z powodu zbyt długiego biegu spraw i konieczności opracowywania dodatkowych dokumentów i wykonania dodatkowych czynności. Gdyby tak było to z całą pewnością sprawa zostałaby ujawniona w innych okolicznościach, niż miało to w istocie miejsce. Okoliczności zdarzeń zostały przez świadków podane po upływie ponad dwóch lat od ich zaistnienia i to w sytuacji, gdy procedura w (...) została już wobec nich zakończona.

Świadek S. S. nie zaprzeczał, że oskarżony poinformował go o nieprawidłowościach, które – jak przyznał – rzeczywiście zaistniały, bowiem w stosunku do projektu została przekroczona powierzchnia tarasu. W sprawie istotnym jest, że oskarżony informując o nieprawidłowościach, jednocześnie wskazał, że jest możliwość uniknięcia grożącej kary grzywny w zamian za wręczenie mu konkretnych korzyści, w tym pieniędzy. Z zeznań świadka wprost wynika, iż oskarżony poinformował go, że w zamian za przekazanie 1000 złotych, telefonu komórkowego, stroika na grób matki „załatwi sprawę tak, że nie będę musiał płacić tej kary i zakończy bez problemów budowę”. Świadek nie zdecydował się na wręczenie łapówki, przystąpił natomiast do usuwania nieprawidłowości.

Świadek B. R. złożył zeznania podobnej treści, podał bowiem, iż oskarżony wskazując na występujące rozbieżności (których istnienia świadek nie kwestionował), dał mu do zrozumienia, iż od kary może odstąpić „w zamian za odwdzięczenie się”, co B. R. wprost odebrał jako propozycję przekazania łapówki.

Ani S. S., ani B. R. nie zdecydowali się na przekazanie oskarżonemu korzyści majątkowych, czy osobistych nie przywiązali do „propozycji” oskarżonego większej wagi, nie byli nią zainteresowani. Oczywistym jest, że nie ekskulpuje to oskarżonego, który już poprzez sam fakt, iż uzależnił wykonanie czynności służbowych pozostających w jego kompetencjach, od otrzymania wspomnianych korzyści - dokonał czynów zabronionych penalizowanych w art. 228 § 1 i § 4 k.k.

Mając na względzie treść zeznań świadków Sąd Rejonowy dokonał zmiany opisu zarzucanych czynów (czego skarżący zdaje się nie dostrzegać) przypisując sprawcy - ogólnie rzecz ujmując - działanie polegające na żądaniu korzyści majątkowych lub osobistych w zamian za odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w związku ze stwierdzonymi rozbieżnościami pomiędzy projektami a faktycznym wykonaniem budynków i pozytywne zakończenie poszczególnych procedur zainicjowanych przez świadków.

Uzależnienie dokonania czynności od otrzymania korzyści lub obietnicy polega na daniu do zrozumienia innej osobie, że sprawca jest skłonny wykonać czynność służbową dopiero wtedy, gdy otrzyma korzyść lub obietnicę. Uzależnianiem jest zarówno danie do zrozumienia innej osobie, że sprawca czynności nie wykona w ogóle, jak i – przeciwnie – że ją wykona (w sytuacji gdy innej osobie zależy na niedokonaniu czynności). Chodzi przy tym o każdą czynność możliwą do dokonania, niekoniecznie merytoryczną czy też kończącą daną sprawę. Dodatkowo wskazać należy, iż żądanie może polegać na dorozumianym ujawnieniu gotowości przyjęcia korzyści. Żądaniem korzyści są nawet aluzja lub gest, jeżeli wynika z nich, że sprawca chce korzyść otrzymać. Korzyść winna być związana z funkcją pełnioną przez daną osobę i jej kompetencjami.

Mając na względzie powyższe rozważania podkreślić należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się w niniejszej błędnie w ustaleniach faktycznych, przypisując R. P. popełnienie dwóch przestępstw z art. 228 § 1 i § 4 k.k.

Sąd I instancji zasadnie wskazał, iż zachowania oskarżonego będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, nie były zachowaniami jednostkowymi, co wynika wprost z treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie o sygn. IX K 400/16. Zasadniczo wszystkie te zachowania, ze względu na tożsamy modus operandi, bliski

związek czasowy, powinny być objęte jednym postępowaniem, co jednakże, z uwagi na późniejsze wykrycie dwóch przestępstw, nie było możliwe.

Zupełnie niezrozumiałym jest powoływanie się przez skarżącego na fakt, iż B. R. i S. S. mieli dopuścić się poświadczenia nieprawdy w dokumentacji, że celowo naruszali projekty budowlane, że działali w sposób niezgodny z prawem. Abstrahując już od faktu, iż to nie ich zachowanie pod kątem prawno-karnym podlega ocenie w niniejszej sprawie, to przecież zauważyć należy, iż świadkowie poddawali się przewidzianym procedurom, nie kwestionowali stwierdzonych w ich toku nieprawidłowości. To, że nie zawiadomili stosownych organów o przestępczych działaniach oskarżonego wynika z faktu, iż do opisanych sytuacji nie przywiązywali większej wagi.

Reasumując skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów, które przemawiałyby za dowolnością ocen sądu meriti. Skarżący nie wykazał na czym miałyby polegać błęd w ocenie dowodów, nie wykazał braku logiki, czy też sprzeczności bądź braku zgodności z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji.

Odnosząc się z kolei do wymierzonej kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek po 20 złotych, zważywszy na kwestionowanie w apelacji winy oskarżonego i brzmienia art. 447 § 1 k.p.k. - należy przyjąć, że zostały one wymierzone po rozważeniu przez Sąd I instancji szeregu okoliczności mających wpływ na ich rodzaj. Wymierzonych kar nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowych, a tylko wymierzenie takich kar uzasadniałoby ingerencję Sądu Odwoławczego. Dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, obciążając oskarżonego opłatą za II instancję w kwocie 580 złotych oraz wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Aleksandra Odoj-Jarek